

РЕШЕНИЕ

№ 4978

гр. София, 17.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Диляна Николова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Ютеров, като разглежда дело номер **3789** по описа за **2013** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.208 - чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл.14, ал.3 от Закона за собствеността и ползуването на земеделските земи /ЗСПЗЗ/.

Образувано е по касационна жалба на К. А. Ф. и Й. А. Н. срещу Решение № I-35-169 постановено на 14.12.2012 г. от Софийски районен съд, I-во Гражданско отделение, 35-ти състав по гр. дело № 44972/2011 г.

С обжалваното решение е отхвърлена жалбата, предявена от К. А. Ф. и Й. А. Н., действащи като наследници по закон на А. Х. Ф. Б., срещу Решение № 4005Б/26.09.2011г., постановено от Общинска служба по земеделие „П.“, по преписката, образувана по заявление с вх. № 4005Б/20.02.1992г. на ПК „П.“, с което е отменено Решение № 3/24.03.2010г. на ОСЗ „П.“, на основание чл.14, ал.7 ЗСПЗЗ, тъй като е постановено с площ на възстановените имоти, надвишаваща доказаната площ с опис-декларацията и признатата за възстановяване с Решение № И163/21.02.2000г., като неоснователна.

С жалбата са наведени оплаквания за неправилност на решението поради нарушение на материалния и процесуалния закон и необоснованост. Жалбоподателите считат, че районният съд повърхностно е обсъдил събраните по делото писмени доказателства и поддържаните доводи, вследствие на което изводите му не кореспондират с доказателствения материал и материалния закон. Имотите,

възстановени с решението на Поземлената комисия /ПК/, отменено с процесното решение, към момента на образуване на ТКЗС действително били със земеделско предназначение, но към момента на възстановяването същите попадат в самозалесени територии и се възстановяват като гори в земеделския земи по чл.10, ал.5 и 9 ЗСПЗЗ. Това обстоятелство, според касаторите, не би могло да обоснове извода на съда, че е възстановен имот, който не е притежаван. Неправилен се счита и извода на съда, че дори да се касае за реституция по чл.10, ал.5 и 9 ЗСПЗЗ, то отмененото с обжалвания административен акт решение е незаконосъобразно на процесуално основание, тъй като по отношение на имотите на касаторите, находящи се м."Слепо осое" и „Вуйно присое", правото на собственост е възстановено с Решение № И163/2000г., което е влязло в сила. Отделно от това Решение № 3/24.03.2010г., с което е изменено и допълнено Решение № И163/2000г., съдът незаконосъобразно е приел, че е постановено след изтичането на преклузивния 2 годишен срок по чл.14, ал.7 ЗСПЗЗ, тъй като в решението от 2000г., макар да съдържа възстановителен диспозитив, не съдържа индивидуализация на имотите, т.е. задължителните реквизити по чл.14, ал.1 ЗСПЗЗ. Твърди се, че ако Решение № 3/24.03.2010г. е нищожно то влече след себе си и нищожността на решението, с което е отменено, което не обосновава необходимостта от неговата отмяна. Иска се отмяната на обжалваното решение и отмяна на Решение № 4005Б/26.09.2011г., постановено от Общинска служба по земеделие „П.", както и присъждане на разноски за двете инстанции.

Ответникът по касационната жалба - Общинска служба по земеделие „П.", не ангажира становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.209 от АПК и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, провери изцяло валидността, допустимостта и съответствието на оспореното решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лица, имащи право на касационна жалба, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От районния съд е прието за установено от фактическа страна, че жалбоподателките са наследници по закон на А. Х. Ф., бивш жител на [населено място], починал на 19.04.1990 г. и оставил за свои наследници: съпругата си П. Й. Ф. и дъщерите си К. А. Ф. и Й. А. Н. - жалбоподатели по настоящото производство. С нарочна декларация, приложена по делото, К. А. Ф. декларира, че името А. Х. Ф. Б. и името А. Х. Ф. са идентични и са имена на едно и също лице, което ѝ е баща.

С решение № И163/21.02.2000г., постановено по преписка с вх. № 4005Б/26.09.1992г. по описа на ОСЗ „П.", Поземлена комисия (ПК) „П." е възстановила на наследниците на А. Х. Ф. Б. правото на собственост върху четири ниви с обща площ от 2.7 дка и една ливада от един декар, всички от държавния горски фонд на Горни П., находящи се в различни местности, като е отказала да възстанови правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници върху три ниви и две ливади, находящи се в землището на Горни П., в различни местности, поради това, че тези имоти попадат в чашката на яз. „Искър".

С последващо Решение № 3/24.03.2010г. по същата преписка, образувана по

заявление с вх. № 4005Б/20.02.1992г., ПК „П.“ е възстановено правото на собственост на наследниците на А. Х. Ф. Б. в съществуващи (възстановими) стари реални граници върху 1. гора в земеделски земи с площ от 2.516 дка, девета категория, местност „Слепо осое“, имот № 000568 по картата на землището, при граници (съседи): имот № 000569, имот № 000930, имот № 000567 и имот № 000571, и 2. гора в земеделски земи с площ от 3.324 дка, осма категория, местност „Вуйно присое“, имот № 002092 по картата на землището, при граници (съседи): имот № 000059, имот № 002071, имот № 000064 и имот № 002093. В решението е отразено, че заверените скици на двата възстановени имота представляват неразделна част от решението, както и че същото е постановено в изпълнение на чл.18д, ал.4 ППЗСПЗЗ и допълва и изменя решение № И163/21.02.2000г.

Заместник-министърът на земеделието и храните, надлежно оправомощен, с писмо изх. № 10-261/02.09.2011г., заведено с вх.№ РД-05-455/13.09.2011г. на ОСЗ „П.“, отправил искане за преразглеждане и изменение на постановените решения с № 4005Б-1/28.09.2009г., № 4005Б/28.09.2009г., № 4005Б-3/28.09.2009г. и № 3/24.03.2010г. по заявление с вх. № 4005Б/20.02.1992г. на наследниците на А. Х. Ф. Б.. С обжалваното пред районния съд, решение № 4005Б/26.09.2011г. на ОСЗ „П.“, е отменено решение № 3/24.03.2010г. на ОСЗ „П.“, тъй като решението е постановено с площ значително надвишаваща доказаната площ с опис-декларация и признатата за възстановяване с решение № И163/21.02.2000г. на ПК „П.“, както и с оглед това, че за имотите от преписката липсват данни за извършено заснемане /идентифициране/.

Съответни на фактите са изводите на съда, че обжалваното Решение № 4005Б/26.09.2011г. на ОСЗ „П.“, е постановено в съответствие с материалните разпоредби на закона. Правилен и обоснован е изводът, че решение № 3/24.03.2010г. на ОСЗ „П.“ е нищожно, поради липса на компетентност, тъй като административният орган вече я е изчерпал с постановяването на решение № И163/21.02.2000г., а последващото произнасяне след като има стабилен административен акт без да са налице предпоставките по чл.14, ал.7 ЗСПЗЗ, е незаконосъобразно.

Неоснователно е оплакването в касационната жалба за необоснованост на съдебния акт. Изводите на съда, относно правнозначимите факти са направени в съответствие на правилата на логическото мислене и на общоприетите и общоизвестни опитни правила, въз основа на правилна преценка на доказателствата по делото и установената фактическа обстановка.

Неоснователно е и възражението, че имотите, възстановени с решение № 3/24.03.2010г., към момента на образуване на ТКЗС действително били със земеделско предназначение, но към момента на възстановяването същите попадат в самозалесени територии и се възстановяват като гори в земеделския земи по чл.10, ал.5 и 9 ЗСПЗЗ, предвид което извода на съда, че е възстановен имот, който не е притежаван, е в противоречие с материалните разпоредби.

Видно от доказателствата по делото, наследодателят на касаторите не е декларирал в опис-декларацията си при внасянето на имотите в кооператива, че към момента на внасянето на имотите е собственик и на гора. Декларирал е единствено ниви и ливади. Отделно от това, възстановените с решение № 3/24.03.2010г., имоти, като площ и местоположение, не кореспондират с тези, посочени в опис-декларацията.

Правилно съдът при тези доказателства е приел, че с отмененото решение № 3/24.03.2010г., административният орган е възстановил право на собственост, което заявителят, респ. неговият наследодател А. Х. Ф. Б. не е притежавал, нито е заявил, че

внося при колективизацията на земеделска земя.

С оглед гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания, и на други такива по чл.218, ал.2 от АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, във връзка с чл.14, ал.3 ЗСПЗЗ, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № I-35-169 от 14.12.2012 г. на Софийски районен съд, I-во Гражданско отделение, 35-ти състав по гр. дело № 44972/2011 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.